

Arrest

nr. 291 766 van 12 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 maart 2021. Op 16 maart 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 mei 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 22 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in Qalai Sadat, een subdorp van Said Ahmadkhel (district Kot, provincie Nangarhar). U bent soennitisch moslim en een etnische Pasjtoen behorend tot de stam Momand. U bent gehuwd en u heeft twee zonen van ongeveer 6 en 7 jaar oud. U heeft in Afghanistan geen school gelopen omwille van de gevechten in uw regio. Wel ging u dagelijks naar de madrassa gedurende zo'n 3 jaar waar u leerde de Koran opzeggen. Daarnaast heeft u gewerkt in de dorpswinkel van uw vader.

Ongeveer 8 jaar voor uw vertrek deed Daesh (Islamitische Staat) haar intrede in uw regio, die voorheen onder controle van de Afghaanse overheid stond. In uw dorp bleef de lokale politie aanwezig en zij hadden er checkpoints. Op een gegeven moment werd er beslist om een opstand te organiseren tegen Daesh, waarbij de lokale bevolking zich tegen deze groepering moest verzetten zodoende de lokale politie te ondersteunen. Alle hoofd- en subdorpen in de nabijheid van uw dorp namen deel, elke familie moest daarvoor één persoon uitsturen. In uw familie betrof dit uw vader, die van in het begin van de opstand werd ingezet om de wacht te houden aan checkpoints. Na een strijd van 3 of 4 maanden werd uw vader doodgeschoten door Daesh. Drie van uw dorpelings kwamen toen ook om het leven, twee anderen raakten gewond. Hierna was het gevecht afgelopen en verwierf voornoemde groepering de controle over uw dorp en verschillende dorpen daarrond. Ongeveer één uur na afloop van de strijd communiceerde Daesh dat de gedode lichamen, waaronder dat van uw vader, konden worden opgehaald. Diezelfde namiddag werd uw vader begraven op het kerkhof van Tuknay, dat vlakbij uw dorp ligt. Daar waren verscheidene dorpelings van u aanwezig en ook uw familieleden, maar alleen de mannen waaronder ook u. Tijdens de plechtigheid zei u in het bijzijn van iedereen dat u, vanaf u dat kon, wraak ging nemen op degenen die uw vader hadden gedood. Iemand van de aanwezigen, die banden had met Daesh, vertelde dit nadien door aan de groepering zelf. De volgende ochtend ging u te voet naar uw zus [S.] in Nayibkhel (een subdorp van Idrkhel) voor een kort ziekenbezoek. Diezelfde namiddag kwam uw moeder daar aan. Zij vertelde u dat de imam bij haar was langs geweest. Zijn boodschap was dat Daesh hem had bezocht en dat zij wilden dat u naar hun hoofdkwartier ging, uzelf overgaf en zich bij hun groepering voegde, zo niet, dan zouden zij u onder dwang komen halen; haar antwoord hierop was dat u niet thuis was. Uw moeder zei verder tegen u dat u moest weggaan, waarop uw schoonbroer een smokkelaar contacteerde uit zijn kennissenkring. 's Avonds ging zij terug naar huis. Zelf bracht u nog één nacht door in het huis van uw zus. De volgende ochtend vertrok u van daaruit alleen naar Nimroz, waar u het Afghaanse grondgebied verliet.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u door naar België. Uw totale reis duurde ruim 5 jaar, met inbegrip van een periode van ca. 2 jaar in Turkije en ca. 2,5 jaar in Servië. Op 16 maart 2021, één dag na uw aankomst in het Rijk, diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming in.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, vreest u te worden vermoord door Daesh.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: (1) uw Afghaans identiteitsbewijs of taskara (origineel gezien), (2) een schrijven vanwege de leider van de lokale opstand waarin uw vaders functie geattesteerd wordt (kopie) en (3) vier foto's van uw vaders lijk en de andere slachtoffers van die opstand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie is het opmerkelijk dat u openlijk dreigementen uitte tegen Daesh op de begrafenis van uw vader, de ernst van hun activiteiten indachtig. U beschreef namelijk dat er net omwille van Daesh (en de taliban) altijd gevechten en explosies waren waardoor u nooit naar school kon gaan, terwijl uw vader dat wel gedurende 7 jaar had gekund (CGVS p.6-7, p.10). Ook zou uw vader maar liefst 3 of 4 maanden hebben geparticipeerd in een dorpsopstand waardoor u zonder hem verder moest in de winkel (p.10, p.18) en uiteindelijk zou Daesh hem met de kogel om het leven hebben gebracht (CGVS p.19). Het optreden van deze groepering had met andere woorden al een aanzienlijke impact op uw leven gehad en u wist tot wat zij in staat zijn, daarbuiten was één van hun strijders afkomstig van uw dorp en waren er

mogelijks andere dorpelingen die hen steunden of voor hen werkten (CGVS p.17). Met deze zaken in het achterhoofd valt het moeilijk te vatten dat u in het bijzijn van al uw dorpsgenoten zou hebben verkondigd dat u wraak ging nemen op de moordenaar(s) van uw vader (CGVS p.15-16). Er kan worden verwacht dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen, zelfs al bevond u zich in een emotionele toestand en was u toen nog jong (CGVS p.21). Overigens moet u op dat moment, afgaand op uw verklaringen, al 19 à 20 zijn geweest, oud genoeg dus om dergelijke risico's toch enigszins te kunnen inschatten (CGVS p.3). Uw uitspraak tijdens uw vaders begrafenis moet voorts worden betwijfeld door het feit dat u hiervan geen enkele melding maakte toen men bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kort (maar nauwkeurig) overzicht vroeg van uw asielmotieven (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u bij DVZ niet alles verteld had, dat er misschien zaken zijn die u daar vergat te zeggen en dat u toen niet alle details moest vermelden (CGVS p.23-24). Dat u zelf een bedreiging ten aanzien van Daesh uitte, kan echter bezwaarlijk als detail worden aanzien daar, althans volgens het relaas dat u op het persoonlijk onderhoud bracht, onder meer deze wraakbetuiging de bron vormde van uw verdere problemen met de groepering (CGVS p.15-16); ook later stelde u immers dat Daesh wilde dat u naar hen toe ging, dit omdat uw vader had deelgenomen aan de opstand én omdat u kwaad over hen had gesproken (CGVS p.25). Bovendien blijkt uit uw initiële vragenlijst dat u wel degelijk in staat bleek om (andere) details van uw asielrelaas op te noemen, zoals het gegeven dat uw zus ziek was, en kon u zelfs volledige gesprekken in de directe rede weergeven (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit alles, gecombineerd met het gegeven dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen had over uw initiële interview (CGVS p.3), doet vermoeden dat u doorheen de asielprocedure aan de inhoud van uw relaas heeft zitten sleutelen. Dit wijst er een eerste maal op dat uw ingeroepen verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Ook op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud leek u te vergeten wat u eerder in uw procedure verklaard had. Toen het CGVS u vroeg of u de enige persoon was die zich bij Daesh moest voegen in de periode waarin u werd opgeroepen, meende u dat u niemand anders kende bij wie dat het geval was (CGVS p.24). Vervolgens gevraagd of de zonen van de andere drie tijdens de opstand omgekomen dorpelingen (i.e. [W. M.], [M. R.] en [I.]; CGVS p.19, p.20) in die periode ook naar Daesh moesten gaan, kwam u plots op uw woorden terug en zei u dat de zoon van [I.] ook deze vraag kreeg van de imam, van de anderen zou u het niet weten (CGVS p.24). Los van de vaststelling dat uw antwoorden aldus niet consistent zijn, klemmen zij al helemaal met uw verklaring bij de DVZ als zou Daesh tegen de imam het volgende gezegd hebben: "de mensen die in opstand zijn gekomen en vermoord werden in het conflict tegen ons, daarvan moeten de zonen naar ons komen" (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u heden niet weet of Daesh ook uit was op de eventuele zonen van de andere twee gedode dorpelingen en u evenmin weet heeft van andere dorpsgenoten in die situatie, is dan ook merkwaardig. Daarbij komen uw verklaringen weinig doorleefd over daar u alleen maar kan gissen wanneer [I.]s zoon werd opgeroepen om net zoals u naar Daesh te gaan (CGVS p.25). Nochtans beweerde u dat u deze persoon tegenkwam in Turkije en kan er worden verwacht dat jullie zijn problemen, die nauw gelinkt waren aan uw vermeende asielmotieven, wat uitgebreider moeten hebben besproken (CGVS p.24). Wat uw persoonlijke geval betreft, moet verder worden gewezen op het volgende. Zoals eerder aangegeven, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat Daesh u bij monde van de imam had opgeroepen, enerzijds omdat uw vader had deelgenomen aan de opstand en anderzijds omdat u kwaad over hen had gesproken (CGVS p.25). U voegde daaraan toe dat zij u ofwel zouden straffen of doden, ofwel zouden zij u dwingen om bij hen te gaan, het één of het ander (CGVS p.25). Rekening houdend met uw vermeende oorlogsverklaring op uw vaders begrafenis, houdt het echter weinig steek dat men vanuit Daesh nog geïnteresseerd was in uw lidmaatschap, want zij hadden geen enkele garantie om u enigszins te kunnen vertrouwen, wel integendeel. Al even bedenkelijk is de manier waarop u met de groepering in contact zou moeten komen. Hiernaar gepeild, beweerde u het volgende: "ze zeiden 'hij moet komen naar ons hoofdkwartier of de plek waar wij gestationeerd zijn en als hij niet komt, dan zullen we hem onder dwang komen halen' " (CGVS p.24). Dat een geduchte groepering als Daesh er werkelijk van uit ging dat u zich uit eigen initiatief zou gaan aanbieden om u bij hen aan te sluiten, nota bene als zoon van een opstandeling die zij zelf hadden omgebracht, is niet geloofwaardig.

Verder is het eigenaardig dat u geen persoonlijke confrontaties met Daesh aanhaalt (CGVS p.15-16). Nochtans hadden zij u kunnen vatten op de ochtend van uw vaders begrafenis – hun leden waren daar volgens u heen en weer aan het stappen (CGVS p.21) – of tijdens de rest van die dag, en de nacht daarop volgend. Dat u de ochtend daarna op bezoek ging bij uw zus [S.] in Nayibkhel (dat deel uitmaakt van Idrkhel), nadat zij naar uw vaders plechtigheid gekomen was en daar ziek werd (CGVS p.15-16, p.22), is een bijkomend element uit uw relaas dat niet overeenstemt met uw verdere verklaringen en ook niet met de informatie die u bij DVZ liet optekenen. Later op het persoonlijk onderhoud gaf u immers aan dat enkel de mannen van uw familie aanwezig waren op de begrafenis van uw vader, de vrouwen gingen niet (CGVS p.21). Bijgevolg is het een raadsel hoe uw zus ziek zou zijn geworden op uw vaders begrafenis. Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat het niet uw zus [S.] maar wel [K.] is die in Id(a)rkhel, woont. Bovendien

benoemde u daar uw derde en vierde zus als [B.] (t.t.v. uw DVZ-onderhoud ca. 18 jaar oud) en [K.] (toen ca. 7 jaar oud) (zie verklaring DVZ, vraag 17), terwijl u op het CGVS aangaf dat zij [L.] en [K.] heten en respectievelijk ca. 17 en 19 jaar oud zijn (CGVS p.10). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid ondermijnt niet alleen verder het geloof in uw asielaanvraag, maar ook uw algemene geloofwaardigheid daar u twijfel zaait over uw familiale achtergrond, nochtans ook een belangrijk element in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Los van bovenstaande wenst het CGVS nog te verwijzen naar uw verklaring als zou uw moeder naar het huis van uw zus gekomen zijn om te vertellen wat de imam tegen haar gezegd had (CGVS p.16). Dat zij een dergelijk risico nam in plaats van u hier vanop afstand over in te lichten – zij kon bijvoorbeeld, al dan niet met behulp van iemand anders, u opbellen op uw persoonlijke gsm (CGVS p.9) – is in de context die u beschreef niet aannemelijk. Zo creëerde zij immers de perfecte gelegenheid voor Daesh om u te volgen en te vatten op uw schuilplaats, hetgeen dan weer vreemd genoeg niet gebeurde (CGVS p.27).

Over uw uiteindelijke vertrek legde u tot slot evenmin overtuigende verklaringen af. Gevraagd in welk seizoen u het huis van uw zus verliet, stelde u dat dat in de zomer was (CGVS p.27), een timing die niet compatibel is met de door u neergelegde brief. Daarin staat beschreven dat uw vader om het leven kwam op 25 dalwa 1395 (Gregoriaanse kalender: 13 februari 2017) (zie documentenmap in administratief dossier). Gezien het na de dood van uw vader slechts 2 dagen duurde alvorens u uw reis aanvatte, zou dat betekenen dat u in de winter Afghanistan verliet in tegenstelling tot wat u zelf beweert. Opnieuw een indicatie dat u geen oprechte verklaringen aflegt over de omstandigheden van uw vertrek. Hetzelfde moet worden vastgesteld uit het feit dat u in uw relaas aangaf dat u aanvankelijk samen met uw schoonbroer naar het district Bati Kot reisde en van daaruit verder ging met uw smokkelaar (CGVS p.15-16), terwijl u bij de bespreking van uw reisweg stelde dat u van het huis van uw zus tot in Nimroz (grensgebied met Iran) alleen reisde (CGVS p.27). Tot slot kan nog worden aangestipt dat uw verhaal vreemd genoeg geen vervolg kent. Gepeild naar de situatie van uw familieleden sinds uw vertrek, beweerde u dat zij u niets zeggen hierover, u denkt dat zij dat niet doen uit bezorgdheid (CGVS p.28). Nochtans kan worden verwacht dat zij u als oudste zoon van het gezin terdege inlichten in het geval van eventuele hindernissen door Daesh, die overigens nog 8 maanden uw regio in handen zou hebben gehad na afloop van de voorheen vermelde opstand (CGVS p.20). Dat uw moeder als alleenstaande vrouw momenteel bij uw echtgenote, uw kinderen en uw minderjarige broers woont, kennelijk zonder volwassen mannelijk gezinshoofd, is overigens een bijkomende ongeloofwaardigheid in uw relaas (CGVS p.9-11). In een rurale islamitisch-Pasjtoense gemeenschap als Kot is dit vrijwel ondenkbaar. Dit element, in combinatie met de vele tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen, laat het CGVS toe te vermoeden dat uw vader heden nog in leven is en uw gezin onderhoudt.

Gelet op de som van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met Daesh. Bijgevolg kan het statuut van vluchteling u niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara, die louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit en identiteit zou kunnen ondersteunen, biedt geen uitstaans met uw asielmotieven. U verklaarde dat u uw oorspronkelijke taskara verloor tijdens uw reisweg (CGVS p.13; zie verklaring DVZ, vraag 24). Op het persoonlijk onderhoud legde u dan toch een (origineel uitziende) taskara voor, volgens u een duplicaat van uw vorige dat uw schoonbroer één maand voor uw persoonlijk onderhoud liet maken in het districtshuis van Kot (CGVS p.13-14). In de marge kan hierbij worden aangestipt dat uit objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (zie map landeninformatie in administratief dossier). Inzake de gekopieerde brief werd eerder reeds opgemerkt dat de datum die op het document vermeld wordt evenmin overeenkomt met uw verklaringen over de periode van uw vertrek (zie supra). Bijkomend stelt het CGVS nog een tegenstrijdigheid vast. Hoewel de brief volgens u werd geschreven door een zekere [H. H. K. M.], vermeldt het document ene [A.-H. S. R. S.] als auteur en staat de naam die u opnoemde nergens geschreven (CGVS p.14, zie vertaling in documentenmap administratief dossier). Nochtans is het niet onredelijk te verwachten dat u dit document, dat u neerlegt als stavingsstuk voor uw asielaanvraag, grondig doorneemt, al dan niet met de hulp van een derde persoon. Deze brief kan met andere woorden niet het ongeloofwaardige karakter van uw relaas ombuigen, maar versterkt het alleen maar. Wat tot slot de vier foto's betreft, die naar eigen zeggen uw vaders lijk en de lichamen van andere gedode dorpelingen afbeelden (CGVS p.22), moet worden opgemerkt dat dergelijke privé-afbeeldingen eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen kunnen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd kunnen zijn. Zij hebben bijgevolg enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. In de marge komt het weinig overtuigend over dat u niet weet wie deze foto's genomen heeft. U beweerde immers dat u zelf aanwezig was op uw vaders begrafenis, u kende uw mededorpelingen goed en logischerwijze moet u ook de herkomst van deze foto's hebben besproken met uw schoonbroer toen hij u deze doorstuurde (CGVS p.16, p.21-22).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij licht gaat over alle feitelijke elementen die ze heeft aangevoerd om te doen inzien waarom ze ondertussen meer dan vijf jaar geleden haar land heeft verlaten. Niettegenstaande de bestreden beslissing wellicht bepaalde onderdelen van haar relaas ongeloofwaardig vindt, hoofdzakelijk op basis van een niet erg betrouwbare methode, namelijk het vergelijken van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met de meer gerichte en doordachte antwoorden bij de commissaris-generaal, dient de commissaris-generaal inderdaad rekening te houden met die elementen die vaststaan en die een nood aan bescherming kunnen noodzakelijk maken. Bij lezing van de motivering moet ze echter vaststellen dat de beslissing enkel de negatieve elementen opsomt en zodoende het hele relaas als ongeloofwaardig bestempelt. Maar -zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft- was de situatie in haar dorp reeds jaren gespannen en gevaarlijk ingevolge een aanhoudende strijd tussen daesh en de overheid, kwam haar vader om in die gevechten en nam daesh toen de macht over in het dorp. Ze meent dat dit een gevaarlijke situatie was voor haar omdat haar vader was geïdentificeerd als vijand van daesh. Hierover rept de bestreden beslissing met geen woord. Volgens de verzoekende partij veroordeelt de commissaris-generaal haar omdat ze de zagezegde wraak niet had moeten uitspreken op de begrafenis, omdat ze oordeelt dat dit niet voorzichtig was en daardoor dus niet geloofwaardig. Ze houdt hierbij onvoldoende rekening met haar sterke emoties

die ze niet kon controleren. Niettemin, zelfs als de bestreden beslissing hiervan abstractie maakt, omdat de commissaris-generaal dit element niet wil aannemen, dan nog ontslaat dit de commissaris-generaal niet van het gegeven om een volledige evaluatie te maken van de vaststaande feiten. Ze brengt naar voor dat daesh, nadat zij de controle overnamen in het dorp, via de imam een boodschap uitstuurden naar de families van de strijders die omgekomen waren dat hun zonen zich moesten aanbieden. Volgens haar is dit helemaal niet zo ongeloofwaardig en dient dit element in acht te worden genomen. Dit volstaat trouwens om aan te nemen dat haar leven in gevaar was.

2.2. Volgens de verzoekende partij werpt de verwerende partij enkel overwegingen op die een deel van haar verklaringen ongeloofwaardig doen lijken, maar geenszins verder ingaat op de vaststaande feiten van de zaak waarvan men immers moet vaststellen dat daar geen twijfel over geuit wordt. Zo er twijfel is over de reden waarom zij bang was geworden voor daesh, dan nog is het duidelijk dat ze omwille van de deelname van haar vader aan de strijd in elk geval voldoende redenen had om haar niet in veiligheid te voelen in haar dorp. Ze is inderdaad de zoon van I. in Turkije tegengekomen, en dat gegeven op zich zou in haar voordeel moeten spelen, in plaats van haar opnieuw te veroordelen voor de informatie die ze toen niet zou opgevraagd hebben bij die jongen. De bestreden beslissing plaatst zich altijd op een standpunt achteraf en de commissaris-generaal heeft het gemakkelijk om dit soort opmerkingen te maken bij de analyse waarbij alle elementen letterlijk uit elkaar worden gehaald maar in Turkije waren de omstandigheden ook niet gemakkelijk en jongeren kijken vooruit en niet achteruit.

2.3. Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij zich slechts bezighoudt met een klein onderdeel van het asielrelaas en de feitelijke elementen die aan de basis liggen van haar vertrek. Ze stelt dat er hoe dan ook een misverstand is ontstaan met betrekking tot haar zus, die hoe dan ook niet ziek werd op de begrafenis maar omwille van de dood van haar vader en de begrafenis, hetgeen volgens haar ook begrijpelijk is. De ziekte was psychologisch. Het was in feite een rouwbezoek. Ze benadrukt dat vrouwen inderdaad nooit op de begrafenis aanwezig zijn en dit is ook niet te betwisten. Ze meent verder dat er kleine onnauwkeurigheden opgetekend worden bij de DVZ in de familiesamenstelling, wat een veel voorkomend euvel is, en dat dit zeker niet tegen haar kan worden gebruikt.

2.4. Ze stelt verder dat ze ongeschoold is en ook al zijn er onregelmatigheden met betrekking tot een aantal zaken waarvoor ze zelf ook niet altijd kan instaan, dan nog blijft wat hierboven werd aangehaald gelden, namelijk dat de opdracht van de commissaris-generaal erin bestaat om na te gaan of er een nood is aan bescherming en niet zozeer te bewijzen dat dit of dat onderdeel van haar relaas ongeloofwaardig lijkt. Ze betoogt dat dit methodologisch uiteraard een toelaatbare en correcte methode is maar gelet op de context in Afghanistan kan dit niet volstaan om zich verder zonder meer af te maken van een degelijk onderzoek. Ze wil ook vaststellen dat de bestreden beslissing behoorlijk kort door de bocht gaat waar zij meent te kunnen besluiten dat dit alles doet vermoeden dat haar vader op heden nog in leven is en zijn gezin onderhoudt. Ze wil verder nog een bijkomend element vermelden, namelijk dat haar broer F. ongeveer twee maanden geleden is gedood door onbekenden, die 's nachts aan de deur zijn geweest en naar haar hebben gevraagd. Ze stelt nog te trachten bijkomende bewijzen daarvan aan te brengen maar volgens haar is dit in de huidige stand van zaken in het dorp heel moeilijk.

2.5. Wat betreft de door haar neergelegde documenten stelt ze dat ze heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht en alle dienstige bewijsstukken heeft neergelegd. Ze verzoekt de Raad om hiermee rekening te houden in de beoordeling van haar asielaanvraag. Ze stelt tevens dat de opmerkingen van de commissaris-generaal in verband met de beoordeling van de foto's niet afdoende zijn.

2.6. De verzoekende partij citeert vervolgens de motivering van de commissaris-generaal wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat ze de eer heeft een aantal opmerkingen te formuleren bij de standpunten zoals die voorlopig op algemene wijze geformuleerd worden voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, meer bepaald in de arresten van 12 en 13 oktober 2022, gewezen in verenigde kamers en meent dat er nog een redelijke marge is waarbinnen, gezamenlijk, kan nagegaan worden op welke manier een aantal pertinente begrippen en rechtsregels concreet ingevuld dienen te worden. Ze stelt dat in dit kader in de geciteerde rechtspraak terecht wordt verwezen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die gelden in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen dienen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming. Vooral in de huidige situatie van enerzijds een ingrijpende machtswissel en anderzijds een gebrekkige rapportering, dient met meer voorzichtigheid en nauwkeurigheid de aandacht te worden gevestigd op de rol van de asielinstanties overeenkomstig artikel 48/6, § 5, a) van de

Vreemdelingenwet. Ze citeert vervolgens desbetreffend artikel. Ze stelt dat ze hierbij zelf alle beschikbare middelen dienen te gebruiken om relevant bewijs te verzamelen. Ze meent dat in het geval van Afghanistan de asielinstanties een veel sterkere positie bekleden inzake het verzamelen van relevante en actuele landeninformatie enerzijds en het verfijnen van het juridisch kader anderzijds.

Ze meent dat de motivering van de commissaris-generaal een aantal premisses vooropstelt die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn. Ze voert aan dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft volgens haar zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, geen rekening houden met mogelijke nevenschade onder burgers. Bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer, instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat rapportering manifest verminderd is. Ze verwijst vervolgens naar twee rapporten die volgens haar stellen dat het voorbarig is dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad en niet objectief te verifiëren is. Het is volgens haar geweten dat de organisaties, die zogenaamd documentatie verzamelen, zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus volgens haar mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. Ze brengt tevens naar voor dat de redenering mank loopt waar de commissaris-generaal stelt dat ze wel weet dat in Afghanistan de rechtsstaat niet bestaat. Ze meent dat het willekeurig geweld overal is en dat de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld de taliban is. Ze verwijst vervolgens naar een rapport en stelt dat ze de cijfers betwist al zou het aantal intern ontheemde afnemen. Ze meent aldus informatie aan te brengen waaruit het tegendeel blijkt.

2.7. De verzoekende partij is van oordeel dat met name inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, b) er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijks ruimte kan geschapen worden voor toepassing van de subsidiaire bescherming inzake deze specifieke situatie. Ze citeert vervolgens uitgebreid wetgeving en arresten en stelt dat inzake de zogenaamde socio-economische deprivatie er nog geen voldoende duidelijkheid is en het aangewezen lijkt een prejudiciële vraag aan het Hof te stellen.

2.8. Ze wijst verder in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het *de facto*-talibanregime geboden wordt inzake deze situatie van socio-economische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen, gelet op het feit dat het hier om een falende staat gaat die trouwens niet wordt erkend door het internationaal rechtsverkeer. Ze stelt eveneens dat zich in feite onvermijdelijk het besluit opdringt dat eenieder die wordt blootgesteld aan het talibanregime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling.

2.9. De verzoekende partij brengt vervolgens een uitgebreid betoog waar ze zich ernstige vragen stelt bij de beoordeling inzake de zogenaamde verwestering en de toepassing van het begrip en stelt dat ze de interpretatie van de Raad betwist waar deze stelt dat verwesterde Afghanen niet als sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kunnen aangemerkt worden. Ze meent dat 'verwestering' voor het overige een onduidelijk begrip is en dat de Raad zich op glad ijs begeeft door te vertrekken van volstrekt onduidelijke en vage begrippen terwijl deze wel aanleiding kunnen geven tot erkenning en verdere conclusies te nemen op volstrekt instabiele basis. Ze stelt verder dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen, voorbarig is. Ze brengt vervolgens een uitgebreid betoog over het begrip verwestering en het risico dat terugkeerders lopen in Afghanistan. Ze voert tenslotte aan dat ze in elk geval zal opgemerkt worden en negatief zal gepercipieerd worden en dit temeer daar ze niet meer de persoon is die ze in Afghanistan was. Ze heeft onderweg en tijdens haar verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling doorgemaakt die haar moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens en maatschappijvisie mijlenver heeft verwijderd van het kader dat zoals het door het talibanregime werd ingericht.

2.10. De verzoekende partij vraagt om haar het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.

2.11. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt nog een stuk toegevoegd: een foto van F.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 7 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat daesh haar wou rekruteren tegen haar wil. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest ze vermoord te worden door daesh. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten') in het administratief dossier: haar taskara, een schrijven van de leider van de lokale opstand waarin haar vaders functie geattesteerd wordt, vier foto's van haar vaders lijk en de andere slachtoffers van de opstand. Bij het verzoekschrift voegt ze ook nog een foto van F. toe.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij kan het bewijs leveren van haar identiteit en afkomst. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Wat betreft de brief van de leider van de lokale opstand dient eerst te worden vastgesteld dat aan officiële documenten uit Afghanistan maar een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Uit de algemene landeninformatie die wordt bijgevoegd blijkt dat er in Afghanistan corruptie heerst en het eenvoudig is om dergelijke documenten tegen betaling te bekomen zowel in als buiten Afghanistan. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing "(...) Over uw uiteindelijke vertrek legde u tot slot evenmin overtuigende verklaringen af. Gevraagd in welk seizoen u het huis van uw zus verliet, stelde u dat dat in de zomer was (CGVS p.27), een timing die niet compatibel is met de door u neergelegde brief. Daarin staat beschreven dat uw vader om het leven kwam op 25 dalwa 1395 (Gregoriaanse kalender: 13 februari 2017) (zie documentenmap in administratief dossier). Gezien het na de dood van uw vader slechts 2 dagen duurde alvorens u uw reis aanvatte, zou dat betekenen dat u in de winter Afghanistan verliet in tegenstelling tot wat u zelf beweert. Opnieuw een indicatie dat u geen oprechte verklaringen aflegt over de omstandigheden van uw vertrek. (...)". Verder stelt de commissaris-generaal "(...) Inzake de gekopieerde brief werd eerder reeds opgemerkt dat de datum die op het document vermeld wordt evenmin overeenkomt met uw verklaringen over de periode van uw vertrek (zie supra). Bijkomend stelt het CGVS nog een tegenstrijdigheid vast. Hoewel de brief volgens u werd geschreven door een zekere [H. H. K. M.], vermeldt het document ene [A.-H. S. R. S.] als auteur en staat de naam die u opnoemde nergens geschreven (CGVS p.14, zie vertaling in documentenmap administratief dossier). Nochtans is het niet onredelijk te verwachten dat u dit document, dat u neerlegt als stavingsstuk voor uw asielaanvraag, grondig doorneemt, al dan niet met de hulp van een derde persoon. Deze brief kan met andere woorden niet het ongeloofwaardige karakter van uw relaas ombuigen, maar versterkt het alleen maar. (...)". De verzoekende partij laat deze vaststellingen van de commissaris-generaal volledig ongemoeid in het verzoekschrift. Aan de desbetreffende brief kan dus maar een relatieve bewijswaarde worden toegekend.

De toegevoegde foto's hebben ook slechts een beperkte bewijswaarde. Aan foto's kunnen slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat de personen afgebeeld op de foto's effectief zijn omgekomen door toedoen van daesh of de vader, broer of dorpsgenoten van de verzoekende partij zijn. Deze foto's ondersteunen dus op geen enkele wijze haar vluchtrelaas. De commissaris-generaal stelt tevens in de bestreden beslissing: "Wat tot slot de vier foto's betreft, die naar eigen zeggen uw vaders lijk en de lichamen van andere gedode dorpingen afbeelden (CGVS p.22), moet worden opgemerkt dat dergelijke privé-afbeeldingen eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen kunnen zijn, of zelfs bewerkt of geënceneerd kunnen zijn. Zij hebben bijgevolg enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. In de marge komt het weinig overtuigend over dat u niet weet wie deze foto's genomen heeft. U beweerde immers dat u zelf aanwezig was op uw vaders begrafenis, u kende uw mededorpingen goed en logischerwijze moet u ook de herkomst van deze foto's hebben besproken met uw schoonbroer toen hij u deze doorstuurde (CGVS p.16, p.21-22)." Door louter in het verzoekschrift aan te voeren dat de veroordelingen van de commissaris-generaal niet voldoende zijn, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt in een ander daglicht te stellen.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, omdat ze door daesh zou worden gedwongen om hen te vervoegen, aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- het opmerkelijk is dat ze openlijk dreigementen tegen daesh heeft geuit daar (i) ze door de aanwezigheid van deze groepering nooit naar school kon gaan, haar vader tegen hen had moeten vechten en door hen was vermoord en dus deze groepering al een aanzienlijke impact op haar leven had gehad en ze wist tot wat ze in staat waren, (ii) er van haar meer voorzichtigheid kon worden verwacht ook al was ze in een

emotionele toestand, (iii) ze op dat moment 19 à 20 jaar oud zou zijn geweest en dus oud genoeg was om de risico's van haar acties in te schatten;

- het doet vermoeden dat de verzoekende partij aan de inhoud van haar verklaringen heeft zitten sleutelen daar ze bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van haar uitspraak op de begrafenis en haar verweer dat ze misschien enkele details was vergeten te vertellen niet kan worden gevolgd aangezien deze wraakbetuiging de bron vormt van haar verdere problemen met daesh en ze andere details wel naar voor heeft gebracht op de DVZ;

- ze verklaart dat de zonen van de mensen die waren omgekomen in het conflict daesh moeten vervoegen maar het merkwaardig is dat ze niet weet of daesh uit was op de zonen van de twee andere gedode dorpelingen en ze evenmin weet heeft van andere dorpsgenoten in die situatie;

- haar verklaringen weinig doorleefd overkomen daar ze alleen kan gissen wanneer de zoon van I. werd opgeroepen door daesh en er kan verwacht worden de verzoekende partij en desbetreffende persoon hun problemen uitgebreid zou hebben besproken omdat deze verhalen gelinkt zijn en ze elkaar zijn tegengekomen in Turkije;

- het weinig steek houdt dat daesh geïnteresseerd is in de verzoekende partij na haar oorlogsverklaring omdat ze geen enkele garantie hebben dat de verzoekende partij betrouwbaar is;

- het niet geloofwaardig is dat daesh er werkelijk vanuit ging dat ze zich op eigen initiatief ging aanbieden op hun hoofdkwartier als zoon van een door hen omgebrachte opstandeling;

- het eigenaardig is dat ze geen persoonlijke confrontaties met daesh aanhaalt hoewel daesh haar had kunnen vatten op de ochtend van de begrafenis, de rest van de dag of de daaropvolgende nacht;

- het een raadsel is hoe haar zus ziek zou zijn geworden op de begrafenis van haar vader aangezien ze verklaart dat er geen vrouwen waren op de begrafenis van haar vader;

- ze tegenstrijdige verklaringen geeft over de namen van haar derde en vierde zus tijdens het persoonlijk onderhoud met de verklaringen die ze heeft afgelegd op de DVZ en dit het geloof in haar asielaanvraag ondermijnt, maar ook haar algemene geloofwaardigheid aangezien ze twijfel zaait over haar familiale achtergrond;

- ze geen overtuigende verklaringen aflegt over haar vertrek daar haar verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door haar neergelegde documenten;

- haar verklaringen over haar reisweg op de DVZ niet in overeenstemming zijn met haar verklaringen bij de commissaris-generaal en;

- het ongeloofwaardig is dat in een rurale islamitische-soenitische gemeenschap als Kot haar gezin zonder volwassen mannelijk gezinshoofd woont.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het aanvoeren van blote beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij, op verschillende plaatsen in het verzoekschrift, stelt dat de commissaris-generaal enkel de negatieve elementen opsomt en hierdoor haar relaas als ongeloofwaardig benoemt, moet eraan worden herinnerd dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielpprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Waar ze stelt dat het sowieso een gevaarlijke situatie voor haar was in haar dorp van herkomst omdat haar vader een vijand was van daesh, kan ze niet worden gevolgd. Uit haar verklaringen blijkt immers dat

haar familie nog steeds in Afghanistan, in haar dorp van herkomst, woont en het goed met hen gaat (NPO, p.12). Ze verklaart tevens op de vraag van de commissaris-generaal of het niet gevaarlijk was voor haar om haar dorp te verlaten *“Op dat punt was het niet gevaarlijk voor mij, want ik was te jong en ik had niet meegedaan aan de opstand. Het werd gevaarlijk voor mij nadat Daesh geïnformeerd werd over wat ik op het kerkhof gezegd had. Daarvoor was dat geen probleem voor mij.”* In dit opzicht kan dus ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij gevaar liep in haar dorp van herkomst louter omdat haar vader gestreden heeft tegen daesh.

Waar ze stelt dat ze sterke emoties voelde en die niet kon controleren en daarom wraak uitriep op de moordenaars van haar vader, beperkt ze zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen van tijdens haar persoonlijk onderhoud. Met een dergelijk verweer slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. Dit is eveneens het geval met haar bewering dat het helemaal niet zo ongeloofwaardig is dat de zonen van de omgekomen strijders door daesh zouden worden gerekruteerd. Dit is een blote bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. De verzoekende partij doet ook geen verdere moeite om deze bewering te verduidelijken in het verzoekschrift. Met een dergelijk verweer slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift dat het in haar voordeel zou moeten spelen dat ze de zoon van I. is tegengekomen in Turkije, de commissaris-generaal zich altijd op een punt achteraf plaatst bij de analyse van een vluchtrelaas, de situatie in Turkije niet gemakkelijk is en jongeren niet achteruit maar vooruit kijken. Het is echter niet duidelijk hoe dit verweer de motivering van de commissaris-generaal kan weerleggen of in een ander daglicht kan plaatsen. Ze verduidelijkt immers niet in het verzoekschrift op welke wijze de ontmoeting in Turkije in haar voordeel zou moeten spelen, op welke wijze de commissaris-generaal dan wel haar vluchtrelaas zou moeten beoordelen of hoe hij tot een andere conclusie zou moeten zijn gekomen, wat de invloed is van de situatie in Turkije op de incoherenties op haar vluchtrelaas of hoe het feit dat jongeren vooruit en niet achteruit kijken een invloed heeft op de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal verklaart de verzoekende partij *“’s Anderendaags, in de namiddag, ging ik naar het huis van mijn zus [S.] in Nayebkhel want zij was naar mijn vaders begrafenis gekomen en daar was zij ziek geworden en ik ging dus ’s anderendaags naar haar huis om te kijken hoe het met haar ging.”* (NPO, p.16). Ze stelt tevens *“Ja. Tuknay is niet ver van ons, dat ligt buiten ons dorp. Ons kerkhof ligt daar. Ik en mijn familie gingen naar de begrafenis maar dat waren enkel de mannen van mijn familie, de vrouwen gingen niet”* (NPO, p. 21). Zij stelt dus letterlijk dat haar zus naar de begrafenis van haar vader was gekomen en daar ziek is geworden, om even later te verklaren dat er geen vrouwelijke familieleden aanwezig waren op de begrafenis van haar vader. Deze tegenstrijdigheid in haar verklaringen werd dus terecht vastgesteld door de commissaris-generaal. Ze stelt echter nergens dat haar zus psychologisch ziek was geworden door het overlijden en de begrafenis van haar vader. Door deze verklaring naar voor te brengen in het verzoekschrift, die geen steun vindt in het administratief dossier, een blote bewering is en tevens tegenstrijdig met haar eerder afgelegde verklaringen, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat de verzoekende partij inderdaad verschillende verklaringen heeft afgelegd op de DVZ en bij de commissaris-generaal over de namen en leeftijden van haar derde en vierde zus. Ze kan niet worden gevolgd waar ze stelt in het verzoekschrift dat dit kleine onnauwkeurigheden zijn en dat deze onnauwkeurigheden vaak voorkomen bij de DVZ. Het betreft immers duidelijk verschillende namen en leeftijden van leden van haar familie. Ze maakt voor het overige niet aannemelijk, of doet daartoe nog maar een enkele poging, om te verklaren waarom ze twee verschillende namen en leeftijden heeft opgegeven voor deze twee familieleden. De verzoekende partij stelt bij de commissaris-generaal ook dat ze geen opmerkingen heeft over haar interview bij de DVZ (NPO, p.3). Met een dergelijk verweer kan ze dus de motivering van de commissaris-generaal niet weerleggen wanneer die stelt dat *“(…) Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid ondermijnt niet alleen verder het geloof in uw asielrelaas, maar ook uw algemene geloofwaardigheid daar u twijfel zaait over uw familiale achtergrond, nochtans ook een belangrijk element in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. (...)”*

Ze voert vervolgens aan dat de opdracht van de commissaris-generaal is om de nood aan internationale bescherming van een verzoeker om internationale bescherming te bepalen en niet zozeer te bepalen of een onderdeel van het vluchtrelaas van een verzoeker om internationale bescherming geloofwaardig is. Het is de Raad echter niet duidelijk, en de verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk in het

verzoekschrift, op welke andere wijze de commissaris-generaal kan vaststellen of een persoon nood heeft aan internationale bescherming dan door na te gaan of het vluchtrelaas van een verzoeker om internationale bescherming geloofwaardig is of niet.

Ze brengt verder naar voor in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal 'kort door de bocht gaat' door te stellen dat de vader van de verzoekende partij nog leeft. Ze beperkt zich echter tot deze opmerking zonder te verduidelijken waarom de commissaris-generaal met deze vaststelling 'kort door de bocht gaat'. Ze slaagt er dan ook niet in om deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

Ze voert tenslotte aan dat haar broer F. ongeveer twee maanden geleden door onbekenden is gedood en dat deze onbekenden aan haar deur zijn geweest en naar haar hebben gevraagd. Door een gebrek aan informatie in het verzoekschrift en tijdens de terechtzitting over de reden van de dood van haar broer, de identiteit van deze onbekenden en waarom deze onbekenden naar haar hebben gevraagd, kan niet anders dan te worden geoordeeld dat dit slechts een blote bewering is van de verzoekende partij. Ze maakt hierdoor dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van deze reden nood heeft aan internationale bescherming.

De verzoekende partij voert aan dat zij ongeschoold en ongeletterd is, doch slaagt hiermee niet in aan te tonen dat zij hierdoor niet bij machte zou zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zowel de beweerde vervolgingsfeiten als haar familiesamenstelling. Zelfs van een ongeletterd persoon zonder scholing kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar familiesamenstelling en de feiten waarvan zij beweert ze zelf te hebben meegemaakt. De verzoekende partij toont ook niet aan dat laag- of ongeschooldheid en ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantasten en zij hierdoor niet in staat is haar relaas terdege uit de doeken te doen. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de aangevoerde ongeschooldheid en ongeletterdheid van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij blijft immers steken in het aanvoeren van haar ongeschoold en ongeletterd profiel, het poneren van een vrees voor vervolging, en het uiten van blote beweringen, waarmee zij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas. Met voormeld betoog weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet.

5.3.2. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze al meer dan vijf jaar haar land heeft verlaten.

Voor zover de verzoekende partij hiermee wil aantonen dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het immers van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of

gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4.2. Heden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van Westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter erop te wijzen dat ze zich al meer dan vijf jaar in België bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij ze aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat ze bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat ze afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Gelet op haar vertrek uit Afghanistan in 2016 blijkt dat ze op het moment van haar vertrek meerderjarig was. Hieruit volgt dat ze al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent, mede gelet op haar verklaring dat ze nog contact heeft met haar familie (NPO, p.12). Met een verwijzing naar haar loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze daadwerkelijk is verwesterd, noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij toont hiermee niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor ze bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd/vervolgd.

In zoverre ze zou betogen dat ze zich door haar verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of ze niet ‘besmet’ is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat ze Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat ze bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat ze als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift een zeer uitgebreide analyse van het begrip verwestering, de invulling van dit begrip en vervolgens kritiek op de toepassing van dit begrip door de asiendiensten. Ze beperkt zich echter hiertoe zonder *in concreto* gegevens aan te voeren die zouden kunnen wijzen op een (toegeschreven) verwestering in haar hoofde. Ze werd hier echter reeds op gewezen in de bestreden beslissing van de commissaris-generaal: *"Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Ze slaagt er met haar algemeen betoog in het verzoekschrift niet in om een (toegeschreven) verwestering in haar hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de COVID-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Het betoog van de verzoekende partij kan aan bovenvermelde analyse en beoordeling niets veranderen.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS